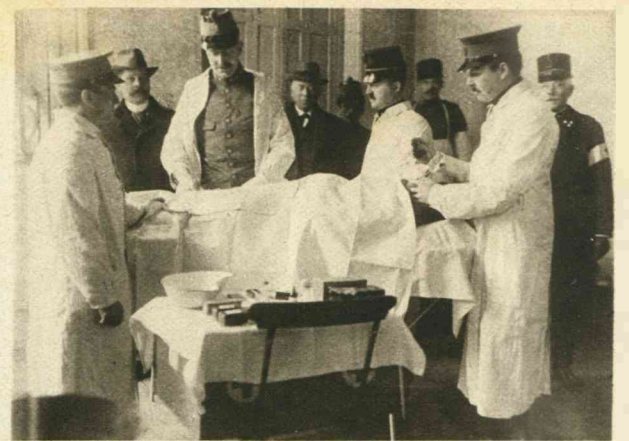

Een Veld-Hospitaalkeuken.

Het vervoer per automobiel naar de Hoofdverbandplaats.

Narcotiseeren in de operatiezaal.

ST.-NICOLAAS ALS VREDESTICHTER

DOOR MARY M.

Oompje!" — 't Mooie kopje onder den chiquen velourshoed boog zich dieper. Het door de donkergroene kap getemperde licht viel op het rijke, glanzende haar, en het mooie profiel, dat er op het oogenblik al heel ernstig uitzag.

„Oom, je moet het weer in orde maken!"

't Klonk bijna als een noodkreet. En de oude heer glimlachte fijntjes. Arme Thera, ze moest wel heel erge spijt hebben, dat ze er nu eindelijk toe besloot, haar trotsch kopje te buigen. Maar een beetje verdiend had ze 't toch wel.

„Wat kan ik er aan doen kindje? Als jelui samen kibbelen, hoe kan ik het dan weer in orde maken?"

„Och, oompje, dat kunt u wel, heusch, u bent net zoo iemand, iemand . . . die . . . och, u weet wel wat ik bedoel. En u moet 't weer in orde maken."

„Ik wil m'n best doen, kindje. Maar je moet zelf óók 'n beetje meewerken."

„Nee, oom, dat gaat niet." 't Klonk heel beslist en trots, en de oude heer Kennear wist, dat als Thera op dien toon sprak, ze meende wat ze zei.

„Maar, Thera, 'n beetje schuld heb je toch wel. Was het nu niet 'n beetje al te dwaas om zoo'n onbeduidende reden Willem dadelijk z'n ring en z'n cadeautjes terug te zenden?"

„'t Was een heel ernstige reden, oom. Hebt u ooit gehoord dat iemand, die verloofd is, nog presentjes geeft aan andere meisjes?"

„Maar, Thera, dat hij Wiesje nu op haar verjaardag 'n broche cadeau deed! Wiesje is 'n oude kameraad van hem, meer niet."

„Hij heeft gezegd, dat hij Wiesje 'n aardig meisje vond."

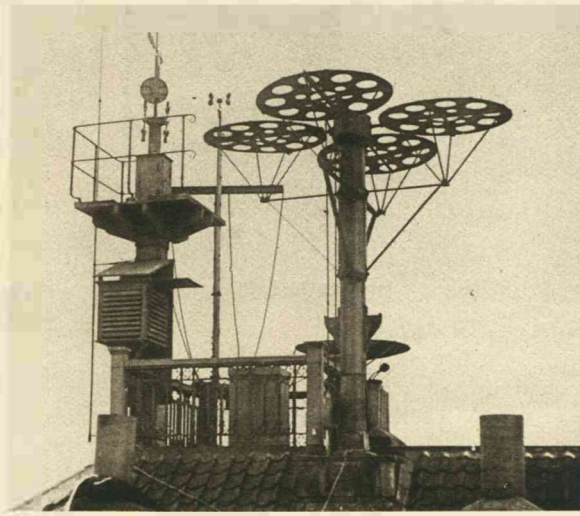
„Wiesje is 'n aardig meisje!"

„Dan moet hij maar met Wiesje trouwen."

„Maar Thera."

„Ja, oom, Maar u moet 't weer in orde brengen. U moet. Als u 't niet doet, ben ik voor altijd boos op u, en kom nooit meer bij u!"

De oude heer Kennear dacht lang na, toen Thera vertrokken was. Een moeilijk werkje was het, 'n paar verloofden, die geducht gekibbeld hadden, weer te verzoenen, terwijl er van geen van beiden op medewerking te rekenen viel. Enfin, hij zou het eens probeeren.

DE WEERKUNDIGE WAARNEMINGS-INSTRUMENTEN.

De schijven met gaten vormen het tijdslein, in de Rotterdamse haven welbekend. Tegen het middaguur staan ze verticaal om precies 12 uur te „vallen" in horizontalen stand.

Het 25-jarig bestaan van de Filiaal-Inrichting van het Meteorologisch Instituut te Rotterdam.

In November 1889 werd te Rotterdam, niet dan na herhaald aandringen bij den Gemeenteraad, een inrichting voor de zeevaart opengesteld, die zich spoedig bleek te ontwikkelen tot een zeer belangrijke instelling voor de zich aldoor uitbreidende havenstad. In die inrichting, filiaal van het Meteorologisch Instituut te de Bildt, werd gelegenheid gegeven aan de zeevaartkundige instrumenten te doen controleren en verifieeren. Geen dwang werd den gezagvoerders opgelegd; de inzending der instrumenten was geheel vrijwillig. En die inzending toonde binnen korten tijd, hoe buitengewoon nuttig de controle op de instrumenten was en werkte! Toonde aan, hoe gebrekkelijk feitelijk de navigatie-middelen, de factoren waarvan toch dikwijls het bestaan op zee afhangt, geregeld waren. De ervaring daarbij opgedaan was dan ook de directe aanleiding tot het geleidelijk invoeren van verplichte controle, welke vooral door toedoen van den toenmaligen directeur, den heer Arkenbout Schokker, neergelegd

De Directeur der Rotterdamse filiaal-inrichting v. h. Meteorologisch Instituut, dat een dezer dagen 25 jaar bestond.

werd in de Schepenwet van 1909. Het is in de uitvoering van die wet, wat betreft de instrumenten voor de zeevaart, dat de Filiaal-inrichting haren voornaamsten arbeid vindt zoowel in de laboratoria zelf als daarbuiten. Om met het eerste te beginnen: in de inrichting zelve worden de tijdmeters der schepen nauwkeurig nagegaan en hun afwijkingen aangegeven. Sextanten worden beproefd; barometers en thermometers aan scherpe controle onderworpen. Voorts worden op aanwijzing der onderweg opgedane waarnemingen de zeekaarten bijgewerkt. Ook de scheepsseinlantarens worden vergeleken op de voorgeschreven lichtsterkte. Buiten de inrichting zelve gebeurt het belangrijke werk van het regelen der kompassen.

Wil men cijfers? In 1913 werden 140 barometers en 206 sextanten gecontroleerd; werden 2817 seinlantarens aan de lichtproef onderworpen en 350 tijdmeters met den juisten tijdloop vergeleken; van 226 schepen werden de kompassen geregeld, enz. Wil men naast die cijfers een statistische conclusie, dan is het deze: dat de arbeid van het Filiaal er voor een groot deel toe bijdroeg dat het verliespercentage van de handelsschepen buitengewoon verbeterde van zeer ongunstig tot het gunstigste aller vloten. En tenslotte is het ook weerkundig Filiaal. Alle weerkundige waarnemingen van regen, wind, temperatuur enz. worden er gedaan. Daartoe is het dak voorzien van een serie belangwekkende instrumenten, die de richting en de kracht van den wind opteekenen, den regenval registreeren, de temperatuur en den luchtdruk noteeren. En alles natuurlijk overzichtelijk. Want in 1913 alleen kwam het niet minder dan 34 maal voor, dat, in verband o.a. met geschillen in den handel een verklaring gevraagd werd hoe het weer op dien dag en dat uur wel was. Feestgevierd is er niet; zelfs officieele speeches werden niet afgestoken. Slechts de pers memoreert, zoals hier, de verdienste van een inrichting, wier werkwijze te weinig bekend is.

'n Half uurtje later belde de oude heer Kennear zijn ouden handelsvriend Smit op.

„Hallo, Smit! Ja . . . met Kennear. Alles goed thuis? . . . Mooi, bij mij ook. Ja, en wat ik zeggen wilde, jelui geven immers 'n St.-Nicolaasavond? . . . Wat zeg je, op den 5den? . . . Mooi, dan kan je ons wel eens uitnodigen, m'n nichtje en mij . . . Hadt je daar juist plan op? . . . Goed zoo, dat treft . . . Om negen uur? We zullen zorgen op tijd te zijn . . ."

Ja, en wat ik zeggen wilde, heb je al 'n geschikten hoofdpersoon? . . . 'n Gehuurden? Nee, dat zou ik je niet aanraden . . . Ja, ik heb het ook eens gehad, om elf uur kwam hij aanzetten, zoo dronken als 'n tempelier.

En de cadeautjes voor de helft verloren natuurlijk . . . Ja, 't is een lastige geschiedenis . . .

„Maar vraag 'n kennis . . . Wie? Wel, mij bijvoorbeeld . . . 'n Beetje kaal, zeg je? Hindert niet, ik zet 'n pruik op . . . Ja, ik doe 't werkelijk wel graag . . . en 't gaat me wel handig af ook . . . je zult zien hoe netjes ik het klaarspeel.

Ja, en wat ik nog zeggen wilde, kun je den jongen Ramakers ook niet vragen? . . . De jonge Ramakers, Willem . . . die met Thera verloofd is, juist . . . je hebt gehoord dat 't af is? . . . nu ja maar . . . ja, 't komt wel weer in orde, zorg jij nu maar dat de jongen komt . . . dan stuur ik je 'n kistje extra fijne!"

Met een bedroefd gezichtje, en een ernstiger blik dan anders in de groote, mooie oogen, luisterde Thera Kennear naar het vertrouwelijk gebabbel van Mevrouw Smit, de gastvrouw, die naast haar zat

Het groote, rijke huis der Smits was vol gasten. Veel kinderen in de eerste plaats, jongens in fluweelen pakjes, en meisjes in lichte jurkjes met witte strikken in het haar, maar ook veel ouderen. Er zou nog een beetje gedanst worden, als straks het bezoek van den Sint achter den rug was en de kinderen naar huis waren. Een attractie te meer dus.

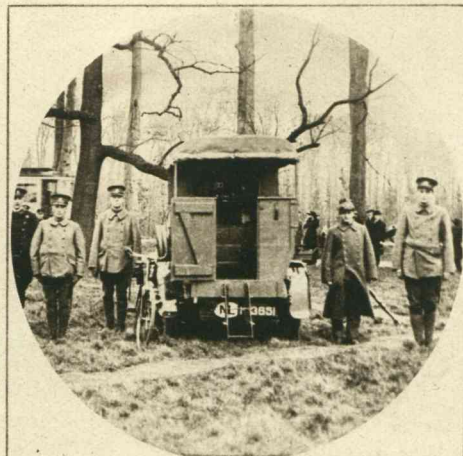
Thera's oogen dwaalden door de zaal, en plotseling sloeg zij ze neer. Daar, bij den schoorsteen, blijkbaar zonder de minste acht op haar te slaan, stond Willem, haar Willem, zooals zij met een plotseling gevoel van droefheid bedacht. Hij praatte met een aardig, donkeroogig meisje, en hij scheen zich uitstekend te amuseeren. Het was Wiesje. Thera zag hem lachen en praten, en haar oogen vulden zich met groote, heete tranen.

Waarom was zij ook zoo dwaas geweest? Willem had genoeg gedaan, om het weer goed te maken, en haar te bewijzen dat zij zich in hem vergist had, maar zij, verwend kind als zij was, had hem zelfs niet willen aanhooren.

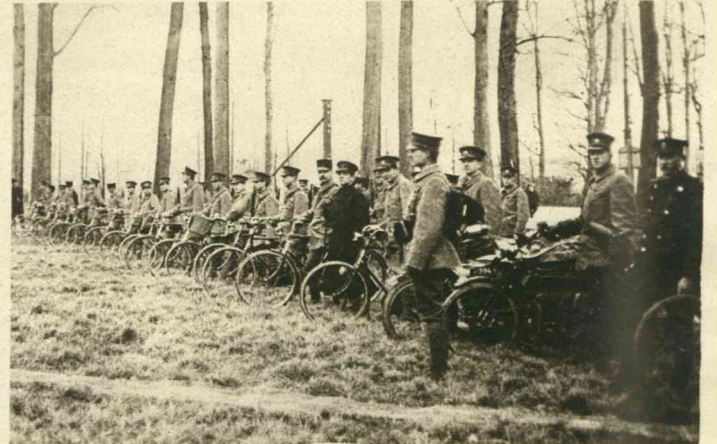
En nu was het uit. Willem had óók zijn trotsch, en zij wist, dat hij geen enkele poging meer aanwenden zou tot

Generale inspectie door den Minister van Oorlog

Automobiel-station voor draadloze telegrafieë.

In het gelid, gereed ter inspectie.

Zaterdagmiddag had op de Maliebaan te 's-Gravenhage de ceremonieele installatie plaats van het Eerste Vrijwilligerscorps Draadloze Veld-Telegrafieë-Afdeeling, gevormd uit de Delftsche Studenten, die, omdat zij in geval van oorlog anders als franc-tireurs zouden worden beschouwd, bij het Veldleger zijn ingedeeld. Zij zijn geïnspecteerd door den Minister van Oorlog en zijn Maandag naar de plaats van hun bestemming gezonden.